

V LEDOVÉM SEVŘENÍ

JAKUB MAŘÍK

**KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

UTSS Salamis

Ve stínu slunce
V ledovém sevření

Připravujeme

V Krvavém pásu
V mrtvé zóně
V jámě lvové

V LEDOVÉM SEVŘENÍ

JAKUB MAŘÍK

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2021

Cover Illustration © Tomáš Flak, 2021

Cover Art © Lukáš Tuma, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

~~ISBN~~ 978-80-263-1111-1

Když velitel Jan Marhoul procházel spojovací chodbou na pravoboku naposledy, na každém kroku narážel na stopy po nedávné bitvě. Vnější trup byl na mnoha místech proděravělý, menší otvory po zásazích z kulometů bitevníků *Diamondback*, kdy střely překonaly energetický štít a našly oslabené místo, doplňovaly pláty rozervané torpédometry a děly. Opravářské týmy na ně během letu navařily záplaty, které poškozené oblasti teoreticky utěsnily, ale nikdo nebyl takový blázen, aby se na pravobok odvážil bez skafandru. A kdo nutně nemusel, nechodil tam vůbec.

U jednoho z lodních nosníků se Marhoul zastavil a přejel po něm dlaní. Během ústupu od Gammy Crucis u něj musel stát jeden ze strukturálních specialistů a po každém skoku ocel skenoval kvůli mikrotrhlinám. *Salamis* tu v bitvě utrpěla přímý zásah a výbuch na vnějším plášti byl tak silný, že poškození nosníku bylo viditelné i pouhým okem. Dnes byl nosník dokonale hladký a jen nepatrně odlišný odstín šedé barvy prozrazoval opravy, kterými nedávno prošel.

Stačily jen tři týdny, a po bitvě na chodbě nezůstala jediná viditelná stopa.

„Vidím, že někdo měl stejný nápad jako já.“

„Dobré ráno, madam.“ Marhoul se otočil a kývnutím pozdravil kapitána Renu Kallirisovou. Znali se už osm let a většinu z té doby sloužili na stejných lodích nebo stanicích, tak si mohl zasalutování odpustit, když v dohledu nebyl nikdo další.

„Dnes je to poprvé za tři týdny, co se touhle spojovací chodbou mohu projít bez skafandru.“ Kallirisová se podívala na stěnu, která byla v průběhu dvou bitev poškozená tak těžce, že se musel vyměnit celý segment pláště. „Chtěla jsem si ji projít už předevčírem, ale znáte techniky. Do opravované části lodi vás bez ochranného obleku nepustí ani s admirálskými hvězdami.“

Marhoul se pousmál a rozhlédl se po celé délce chodby. „Ale práci odvedli dobrou. Máme štěstí, že jsme skončili na *Šanghaji*. Jinde by nás jen zafačovali a poslali dál.“

Stanice UTSS *Šanghaj* se nacházela na okraji lidmi osídleného prostoru a byla hlavním dopravním uzlem pro tři nové soustavy, které Čína právě kolonizovala. Díky tomu se na ní nacházel opravářský dok dostatečně velký, aby se do něj vešel i těžký křižník třídy *Dragon*, a náhradní díly pro všechny typy čínských lodí i plavidel UTF, nadnárodní flotily, pod kterou stanice oficiálně spadala. To zahrnovalo i novou lodní třídu *Victory*, protože Čína coby jeden z největších pozemských hráčů dostala svou vlastní, *Tchang-tao*, už v první vlně. Zbývající tři pak byly americká *Midway*, ruský *Sinop* a samozřejmě evropská *Salamis*.

„Robert by úplně nesouhlasil.“

„Robert není spokojený nikdy,“ neodpustil si Marhoul. Šéfinženýr *Salamis* Robert Doohan na své děvče nedal dopustit a určitě se pořádně nevyspí, dokud nepřekontroluje každý šroubek, který mu čínští technici zavrtali do lodi. Lodní inženýři darovanému koni nejenže na zuby koukali, ale rovnou mu při tom

udělali i důkladnou stomatologickou prohlídku. „Ale v rámci možností jsme na tom dobře. Možná až příliš.“

Kapitán Kallirisová se zastavila a tázavě se na svého zástupce podívala. „Doneslo se k vám snad něco, co se mně vyhnulo, Jane?“

„Je to jen takový pocit. Nevšimla jste si, že poslední dva tři dny je tu víc techniků než obvykle? A většina z nich se tváří, jako by nestíhala plán pětiletky. Tuším, že náš pobyt na *Šanghaji* se blíží ke konci.“

„Už jsme tu tři týdny. Každý host se jednou omrzí, a přiznejme si to, i když se jmenujeme United Terra Fleet, Čína nemá cizí návštěvy ráda. Navíc se mi doneslo, že už došlo k nějakým problémům s mariňáky.“

„Jen menší třenice, nic vážného,“ ujistil ji Marhoul. „Dalo se to čekat, když jsme na tak dlouho uvízli na základně v soustavě bez obyvatelných planet. Thakur už jim promluvil do duše a vše urovnal.“

Kallirisová se usmála při představě, jaká slova pro tu domluvu major Thakur Gelu zvolil, ale Marhoul na ní poznal, že jí nasadil brouka do hlavy. I ona bývala mariňák a věděla, jak to ve flotile chodí s informacemi. Náznaky toho dokázaly prozradit víc než oficiální brífink, a občas jste byli rádi, že se k vám dostaly alespoň ty náznaky.

Zbytek obhlídky pravoboku proběhl z větší části v zamýšleném tichu. Marhoul občas upozornil na místo, kde ještě nedávno zela v trupu díra, ale teď už úseky nových stěn budily podezření i v kapitánovi. Kdyby je chtěli poslat zpátky na Zemi, tak by podobně důkladné opravy na cestu lidmi ovládaným prostorem nepotřebovali. Jenže kam jinam by je chtěli poslat? *Salamis* sice byla v relativním pořádku, ale posádka utrpěla příliš velké

ztráty. Přece by je neposlali na další lov Korzárů bez doktora a třetiny mariňáků?

Odpověď přišla, když došli na konec spojovací chodby a chystali se zabočit do strojovny. Jejich FACy se ozvaly téměř unisono a zabzučením je upozornily na příchozí zprávu. Marhoul si ji na malém displeji vyvolal jako první.

„Posílají nám nového doktora?“

„A také tři skokové specialisty a sedm dalších techniků,“ dodala Kallirisová. „Vypadá to, že jste měl pravdu, Jane. Domů se určitě nevracíme.“

Marhoul jen mlčky přikývl, zatímco si pročetl zbytek zprávy. „Kapitáne, slyšela jste už o lodi UTSS *Howard Burnham*?“

Kallirisová se krátce zamyslela. „Nic mi to neříká. *Explorer*?“

„Její identifikační číslo je příliš vysoké. Tou dobou už se kvůli Korzárům nové *Explorery* nestavěly. A protože neznám žádnou válečnou loď se stejným jménem, napadá mě jen jedna možnost.“

„Rozvědka,“ zamračila se Kallirisová. „Jane, začínám litovat, že jsem dnes přišla. Vy moc často nesýčkujete, ale když začnete, stojí to za to.“

„Omlouvám se, madam.“

Další dvojí zabzučení posílá špatných zpráv.

„Jen do toho, Jane. Co dalšího si pro nás flotila připravila?“

Marhoul otevřel novou zprávu a překvapeně zamrkal. „Přidělili nám nové mariňáky.“

„To se dalo čekat. Jestli je *Burnham* opravdu korveta rozvědky, bude tam pěkně těсно.“

„Nepřiletí na *Burnhamovi*. Jsou ze *Šanghaje*.“

„Ze *Šanghaje*?“ Kallirisová si zprávu přečetla také. „No, Jane, doufám, že naši chlupci si Thakurovu domluvu vzali k srdci.“

„Dobře mě poslouchej, Vilerrete. Ty mu tu čínskou prdel zma-luješ, že si ji budou moct v Pekingu pověsit v galerii!“

Desátník Vilerret jen mlčky přikývl a zkontroloval, jak mu přiléhají gelové rukavice.

„Musíš ho zničit,“ pokračoval ve svém motivačním projevu rotmistr Laskari a už poněkolkáté ukázal na čínského mariňáka na druhé straně skladiště, který od svých bojovníků dostával obdobný motivační projev s podrobným popisem, co má tomu přerostlému Francouzovi udělat. „Potřebujeme jasnou výhru. Žádnou remízu, žádnéj technickej knokaut, prostě ho zhasni jak svíčku.“

Vilerret znovu přikývl a propletenými prsty si rukavice přimáčkl blíž ke kloubům.

„Užitečný rady rozdáváš, Laskari, o tom žádná,“ ozval se rotmistr Coldwell, který jejich trenérskou chvílku sledoval z nedaleké bedny s náhradními díly. Pohodlně se opíral o stěnu a pravou rukou si hlídal plechovku vychlazeného piva z místního baru, na které mezi čínskými znaky valil oči ohnivě rudý kohout. „Škoda, že sis na ně nevzpomněl už včera. Nebo se snad dělíš o zkušenosti, které ti předal náš asijský druh ve zbrani?“

„Sakra, Coldwelle, nemůžu za to, že ten zmetek podváděl!“ ohradil se naježeně Laskari.

„O tom nepochybuju,“ souhlasil s vážným výrazem Coldwell. „Určitě chodil pěšky, i když mu nabízeli odvoz. Posiloval, místo aby nasával v baru. A mám silný podezření, že on po večerech možná i běhal.“

„A vsadím se, že ten drtivej pravej hák má od toho, že i starej Wang tehdy přirážel víc, než bylo nutný,“ přisadila si vedle Coldwella usazená Brechtová. Coldwell to ocenil zvednutou dlaní a Brechtová si s ním s chutí plácla.

Laskari ji probodl pohledem, ale poznámku nekomentoval, přestože Brechtová byla desátník a on rotmistr. Desátník Brechtová byla po včerejšku dočasně nedotknutelná. Když se Laskari svalil na zem a bylo jasné, že v příští minutě vstát nezvládne, Brechtová skočila do ringu a zasypala slavící čínské mariňáky dokonale vyladěnou směsicí posměšků a vychloubání. Laskari byl dost při smyslech, aby zaslechl nelichotivé poznámky o „nejslabším kusu ve stádě“, a tak jen potupně ležel a čekal, dokud jednomu z Číňanů nepovolily nervy a výzvu nepřijal. Byl skoro o hlavu vyšší než Brechtová, sálalo z něj sebevědomí, a dokonce si na začátku souboje neodpustil posměšný výpad, kterým chtěl pobavit své kolegy. To byla jeho první a poslední chyba. Brechtová nejenže před ledabyly vymrštěnou pravačkou neuskočila, ale promýkla se pod ní a zasadila mu dva zcela vážně míněné údery do odkrytého boku. Než mohl čínský mariňák znovu nabýt ztracenou rovnováhu, naklepala mu vnitřnosti tak důkladně, že už po třech minutách klečel na podlaze, rukou naznačoval, že se vzdává, a ze všech sil se snažil zachovat si důstojnost a oběd v žaludku.

„Tak tam běž, Coldwelle, sám, když jsi tak chytřej,“ přesměroval Laskari svůj vztek na bezpečnější cíl.

„Nic by mi neudělalo větší radost, než kdybych mohl vlastním tělem bránit čest *Salamis*,“ odvětil se stále stejným vážným výrazem Coldwell a pak ukázal za Laskariho rameno. „Ale Angie mi to zakázala.“

„To si sakra piš, že jsem ti to zakázala,“ zamračila se podporučík Angelina „Angie“ Sanchezová, která zrovna vešla do skladiště. Varovný prst namířený na Coldwella se rychle přesunul na Laskariho. „A ty mi nepokoušej pacienta, nebo budeš litovat, že tě Wang neposlal do kómatu.“

Sanchezová byla oficiálně jen zdravotník, od lékařského diplomu ji stále dělilo pár zkoušek, ale když *Salamis* během bitvy u Gamma Crucis přišla o doktora, nezbylo jí nic jiného než postřeleného Coldwella odoperovat. Od té doby ho hlídala tak bedlivě, že Coldwell už na skříňce několikrát našel nápis *SANCHEZ JUNIOR*.

„Co ti trvalo tak dlouho?“ zeptal se Laskari, než Vilerretovi podal ochrannou přílbu. Desátník si ji nasadil a začal si upravovat chránič nosu.

„Musela jsem zajít do našeho *Comoda* pro výbavu.“ Sanchezová zvedla malou pohotovostní lékárníčku a ukázala ji svému protějšku na čínské straně skladiště. Šedivějící zdravotník děkovně kývl hlavou a odpověděl zvednutým palcem. „Ta jejich fúrie už něco tuší a celý den se ochomýkala kolem staniční ošetřovny, tak jsem se o lékárníčku musela postarat já.“

Zatímco na straně *Salamis* měly zápasy podporu i velitelů družstev, někteří se dokonce přišli podívat, a všeobecně se předpokládalo, že o nich ví a mlčky je schvaluje i major Gelu, jeho čínský protějšek údajně tak tolerantní nebyl. Tím padla možnost pořádat je ve staniční tělocvičně, ale naštěstí se rychle podařilo najít pár techniků, kteří věděli o prázdném skladišti daleko od

zvědavých očí. Technický personál stanice už obsadil řadu beden daleko od všech mariňáků a uzavíral sázky na dnešního vítěze. Soudě podle kradmých pohledů k oběma zápasníkům bylo jasné, že patriotismus právě dostává na frak a vítězí praktičnost.

„Hotovo,“ zabručel Vilerret.

„Ukaž.“ Angie mu rychle překontrolovala helmu. „Dobře, sedí.“

Vilerret přikývl, zvedl se z bedny a krouživými pohyby si protáhl ramena.

„Hlavně nezapomeň, co jsem ti řekl,“ pověděl mu Laskari. „Jdi do něj tvrdě a nešetři ho. Musíš ho sejmout co nejrychleji.“

Oba dnešní zápasníci se přes skladiště změřili pohledem a pak si pomalým krokem šli naproti. To byl také pokyn, aby se ze své bedny zvedl i poručík Klein. Bylo nepsaným pravidlem, že podobné „přátelské“ zápasy zahajuje důstojník s nejvyšší šarží v místnosti a dává jim tak své neoficiální požehnání.

„No dobře, tak ať už to máme za sebou.“ Poručík Klein se nijak nenažil skrývat, jak moc ho tradiční pocta netěší. „Základní pravidla znáte, takže jen stručně. Žádný sviňárny, žádný rány pod pás a rány do obličeje omezte na minimum. Jestli odsud oba nedokážete odejít po svých, budete si muset vymyslet sakra dobrou výmluvu pro doktora, protože všichni tady do pěti minut zapomenou, že tenhle sklad existuje. Je to jasný? Dobře. Tak se do toho dejte. Ať vyhraje ten lepší.“

S tím se Klein otočil a bez dalšího slova se vrátil na svou bednu. Zápasníci si ťukli rukavicemi a začali kolem sebe kroužit.

Vilerret rychle poznal, že Kwan je úplně jiný kalibr než chvástal, se kterým zametla Brechtová. Žádné zbytečné pohyby, jen se držel v bezpečné vzdálenosti a studoval, jak se soupeř hýbe.

A když poprvé zaútočil, nebyla to žádná hraná rána pro pobavení, ale bleskový výpad pravačkou po hlavě, po kterém následovala stejně rychlá levačka. Číňané si stejně jako mariňáci ze *Salamis* dobře uvědomovali, že evropský lehký křižník stanici brzy opustí a tohle je poslední šance zajistit si celkové vítězství.

Čínský mariňák vypadal jako střední váha, ale jeho pěsti dopadaly silou menších meteoritů. Vilerret si nenechával nic líbit, jenže za každou ránu, kterou uštedřil on, inkasoval na oplátku dvě až tři další. Čínští mariňáci svého šampiona povzbuzovali tak hlasitě, že vlastní fanoušky skoro neslyšel. Brzy musel přejít do skoro úplné defenzivy, protože Kwan se plně sžil se starou boxerskou filozofií, poletoval kolem něj jako motýl a ze všech možných úhlů do něj bušil jako steroidy nadopovaná včela.

Stále jednostrannější zápas běžel necelých pět minut, když Vilerret příliš brzy sklonil lokty a Kwan ho tvrdým levým hákem zasáhl přímo do spánku.

Čínská strana skladiště zaburácela tak hlasitě, že to ve velínu *Šanghaje* možná spustilo pár varovných hlášení. Číňané radostně povzbuzovali Kwana, dupali a bušili dlaněmi do beden, i když u několika techniků bylo příliš dobře vidět, že jejich nadšení není nejupřímnější a Vilerret je právě stál pěkných pár kreditů.

Vilerret zavrával dva kroky nazad, potřásal hlavou a nepravdělně pomrkal pravým okem. Pozvednuté ruce mu pomalu klesly až k hrudníku.

Kwan vycítil příležitost, rozmáchl se, aby ho složil dalším levým hákem... a promáchl jen vzduch. Vilerret se pohnul rychleji, než u něj soupeř za celý zápas viděl, prosmýkl se mu pod rukou a dostal se vedle něj. Než mohl Kwan získat zpět ztracenou rovnováhu, Vilerret ho chytil za triko a smýkl s ním proti stěně na straně posádky *Salamis*. Mariňáci, kteří podobný trik

očekávali, se mu včas klidili z cesty a Kwan tvrdě narazil do lodní přepážky.

Když Brechtová o den dřív srovnala skóre a zařídila mariňákům ze *Salamis* šanci opustit *Šanghaj* jako vítězové, potřebovali do posledního zápasu poslat někoho speciálního. Za normálních okolností by nasadili prověřeného Coldwella, ale ten byl mimo hru, a tak padla volba na Vilerreta. Zavalitý Francouz nebyl ani nejsilnější, ani nejrychlejší, ale snesl víc ran než boxovací pytel.

Kwan se pokusil odstrčit zpátky, ale Vilerret už byl u něj, přimáčkł ho k chladné oceli a dvěma rychlými ranami do ledvin se pojistil, že tam zůstane. Čínští mariňáci si hlasitě stěžovali na zakázané sviňárny, ale poručík Klein měl ruce založené na hrudi a jen tomu klidně přihlížel, a protože nejvyšší čínská šarže v místnosti byl zdravotník s hodností rotmistra, zápas nerušeně pokračoval dál.

Vilerret Kwanovi ještě jednou naklepal ledviny, než se k němu sklonil a zeptal se: „Vzdáváš se?“

Kwan se naslepo ohnal loktem a trefil Vilerreta přímo do nosu. Chráníč tentokrát svou funkci splnil a udržel nos v jednom kuse. To neznamenal, že by to nebolelo. Vilerret zavrčel, rozmáchl se a oplatil Kwanovi ránu do spánku. Když se Číňan pokusil znovu zvednout, dostal další.

Rozzuřený Vilerret se napřáhl ještě ke třetímu úderu, ale někdo ho zezadu chytil za zápěstí.

Instinkty vybroušené mariňáckým výcvikem na takový zákrok znaly jen jednu odpověď. Když o sekundu později letěl vzduchem, bylo jasné, že tentokrát ho instinkty zradily. Dopadl mezi bedny, rychle se zvedl a ztuhl.

Uprostřed skladiště stála drobná Asiatka, ale díky bojovému obleku s vlaječkou Čínské lidové republiky a frčkám poručíka

vypadala jako obr. Vilerret se rychle rozhlédl, ale mariňáci i technici mu právě v praxi předvedli základní kouzelnickou poučku, že základem úspěšného zmizení je odvedení pozornosti. Bohužel pro Vilerreta byl tady tím odvedením pozornosti on.

„Jméno a hodnost!“ vyštěkla Asiatka.

Vilerret se automaticky postavil do pozoru. „Desátník Pierre Vilerret, madam!“

„Víte o tom, že rvačky jsou na stanici zakázané?“

„Ano, madam!“

„Tak jak mi vysvětlíte to, co se tady právě dělo?“

Vilerret zaváhal. „Já...“

„Výmluvy mě nezajímají!“ utnula ho poručík. „Okamžitě se mi klidte z očí! Tohle si vyřídím s vaším nadřízeným!“

„Ano, madam!“

Vilerret ze skladiště odešel tak rychle, jak jen mu to vojenské způsoby dovolovaly, tedy ani zdaleka ne tak rychle, jak by si přál. V pozadí slyšel poručíka, jak ječí na svého podřízeného a vypomáhá si při tom zesilovači v přílbě.

„Trapas, co?“

Vilerret leknutím málem vyletěl z kůže, ale byl to jen Coldwell, který se v bezpečné vzdálenosti od skladiště schovával za vzpěrou. „Jo, to byl. Díky za podporu.“

„Víš, jak to chodí,“ pokrčil Coldwell širokými rameny. „Jeden za všechny a všichni za jednoho, a tohle byla ta situace, kdy to odnese jeden za všechny. Ale v klidu, určitě to nebude tak horký.“

„To řekni majorovi.“

„Ty si vážně myslíš, že tě nahlásí, když ten zápas sledovala od začátku do konce, a nehnula ani prstem?“

Vilerret se zarazil. „Ona tam byla?“

„To si piš. Schovávala se ve stínu s aktivním maskováním a zasáhla, teprve když jsi chtěl Kwanovi urazit hlavu. Jestli dneska někoho zdupou, bude to akorát Kwan, že zahanbil čínskou lidovou armádu. Ale i tak bychom měli raději rychle zmizet, než si to rozmyslí.“

Přístroj vrněl jako spokojená kočka a zatínal do ní své ostré drápy. Jolly cítila, jak jí vibrace pronikají až do morku kostí a rozpálují vyhaslá ohniska bolesti v zahojených frakturách. Ze šíleného nouzového přistání na *Salamis* si odnesla dvanáct zlomenin a pravá noha na tom byla tak špatně, že ji zastupující doktorka od mariňáků raději jen zafixovala, pacientku uvedla do umělého spánku a s nápravou počkala až na specialistu na *Šanghaji*. Jolly díky tomu nejhorší bolesti prospala, ale pekelný přístroj byl podle všeho rozhodnutý názorně jí ukázat, o co všechno přišla.

„Máte bolesti?“

„Ne, madam,“ zalhala automaticky Jolly a dál ze všech sil udržovala mírně znuděný výraz.

Doktorka Tuatiová se na ni chvíli jen mlčky dívala, než si nepatrně povzddechla a natáhla se pro velký lékařský datapad. Přestože po svém dočasném přeložení získala plný přístup k vybavení ošetrovny, na jejím bílém plášti se skvěl duhový had, lodní znak UTSS *Eingana*, takový malý tichý protest, že musela opustit domovskou loď.

K Jolly se přes lodní telegraf doneslo, že *Eingana* se po tříměsíční plavbě vracela na Zemi, když u ní zakotvila loď rozvědky a vyžádala si tolik techniků, kolik jich jen těžký křížník třídy

Dragon mohl postrádat, a přibrala k nim i jednoho ze čtyř doktorů. Jolly se v duchu modlila, aby si Tuatiová svou frustraci nevybila na ní.

Mučicí přístroj na noze utichl a Jolly v poslední sekundě zaražila úlevné povzdechnutí.

„Vypadá to dobře,“ řekla doktorka a ukázala Jolly rentgen stehenní kosti. „Osteofixní šrouby jsou krásně prorostlé kostní tkání a nejsou tu žádné známky odmítnutí. Odhaduji, že k úplnému vstřebání a nahrazení kostí dojde do dvou týdnů.“ Pak snímek zvětšila a ukázala jeden ze zmíněných šroubů. „Ale jak můžete vidět tady a tady, kost je v místě srůstu stále oslabená a vytvořilo se tu několik skokových mikrofraktur.“

„A je to... vážné?“ zeptala se Jolly.

„Jsou to jen ojedinělé fraktury, není tu nejmenší náznak, že by se mohla vytvořit souvislá linie. Šrouby stále uvolňují regenerativní látky a mikrofraktury se zacelí v řádu několika hodin.“

„Mohu tedy zůstat na palubě, madam?“ zeptala se napjatě Jolly.

„Ano, nadporučíku, můžete.“

Tentokrát už Jolly úlevné oddechnutí neskryvala. Představa, že by zůstala na *Šanghaji*, se jí ani trochu nezamlouvala. Jistě, v nemocnici se k ní chovali slušně a určitě by jí zařídili i dobré ubytování, než se kosti dostatečně uzdraví, aby byla schopná absolvovat let zpátky na Zemi, ale na létání by mohla zapomenout. Nanejvýš by strávila pár hodin v simulátoru, ale to by bylo jako sypání soli do ran.

Jedinou lákavou vyhlídkou bylo, že by se na pár dní zbavila Aicarda...

Ale byla tu ještě jedna otázka, na kterou Jolly chtěla znát odpověď. Než však dokázala najít správná slova, doktorka Tuatiová si všimla jejího výrazu, zamračila se a rychle něco natukala do datapadu.

„To jsem si mohla myslet,“ zabručela, když si přečetla výsledek hledání. „Na mariňáka jste moc upjatá.“

„Madam?“

„Jen mariňáci a piloti se tak ženou zpátky do služby. Zlatí technici, ti chápou, že když je něco rozbité, musí se to nejdřív pořádně opravit.“ Tuatiová se na Jolly podívala a na její zamračený výraz odpověděla pobaveným úšklebkem. „Nebo jste se mě snad nechystala zeptat, jestli se už můžete vrátit do *Diamondbacku*?“

„Ano, madam,“ odtušila Jolly, když nasadila neutrální výraz, který si schovávala pro hovory s nadřízenými.

„No, podle výsledků předchozího vyšetření bych to nedoporučovala. Ale pokud chcete mít jistotu, můžeme znovu zapnout tady našeho přítele.“ Tuatiová pohlédla svůj pochromovaný mučicí nástroj. „Ten kromě simulace skokových vibrací umí díky gravitačním plátům simulovat i přetížení, jemuž můžete být v bitevníku vystavena. Pět minut, a budeme mít jistotu.“

Jolly se na přístroj podívala a přesně ve chvíli, kdy se jí do očí vkradl náznak naděje, doktorka Tuatiová ji s chirurgickou přesností utnula hned v zárodku.

„Samozřejmě vás však musím upozornit, že toto vyšetření může vést ke vzniku dalších mikrofraktur, oslabení nové kostní tkáně, narušení osteofixních šroubů a v nejhorším případě i k obnovení původní zlomeniny v celém jejím rozsahu.“ Doktorka se na Jolly tázavě podívala. „Po obeznámení s případnými riziky, jste ochotna test podstoupit, nadporučíku?“

„Raději ne, madam.“

„Moudré rozhodnutí, nadporučíku.“ Tuatiová roztáhla testovací přístroj, aby z něj Jolly mohla vytáhnout brnicí nohu. „Počkejte ještě týden, a doktor vás pravděpodobně uschopní. Můžete odejít.“

Jolly neuniklo, že ji Tuatiová odkazuje na neznámého doktora, který ji nahradí. Začínala tušit, že na téhle plavbě se budou lodníci ošetřovně vyhýbat obloukem a se slzou v očích vzpomínat na krátkou vládu nadporučíka Sanchezové. Když si natáhla kalhoty a zavázala botu, doktorka jí podala malou tubu.

„Analgetický gel,“ řekla Tuatiová. „Po tomhle vyšetření bolí kosti a klouby úplně každého.“

„Děkuji, madam,“ vyhrkla Jolly, popadla tubu a vyprovázená dalším pobaveným úšklebkem Tuatiové rychle opustila ošetřovnu.

Venku se opřela o stěnu a na chvíli zavřela oči. Věděla, že v jejím současném stavu je návrat do kokpitu stíhacího letounu pouze zbožné přání, ale i tak ji to štvalo. Jistě, doktorka jen dělala svou práci, ale Jolly se proletět potřebovala. Slyšela příliš mnoho příběhů o pilotech, kteří se po sestřelení zdáli být v naprostém pořádku a pak se sesypali při prvním cvičném letu nebo ještě v hangáru, když se pod nimi letoun probral k životu. Muse-la mít jistotu, že jí se to nestane.

„Špatné zprávy, *mon cheri*!“

Jolly v duchu ztrápeně zaúpěla. Propast mizérie dnešního dne byla mnohem hlubší, než si myslela.

„Můžu letět na *Salamis*, ale na svou práci zatím můžu zapomenout,“ odpověděla Aicardovi rovnou, než to z ní začne tahat. Když se na něj podívala, neušlo jí, že má pomačkaný rukáv uniformy. Zjevně se tu opíral o stěnu a čekal, až její vyšetření skončí.

Před Gammou Crucis byl její vztah s velitelem letky *Salamis* jednoduchý. Claude „Chevalier“ Aicard byl přesvědčený o své neodolatelnosti u něžného pohlaví a Jolly mu spolu s mnoha dalšími ženami na palubě dávala jasně najevo, že na ně jeho šarm ani v nejmenším nefunguje. Jenže pak jí neuvěřitelně šíleným kouskem zachránil život a ona přijala jeho pozvání na večeři.

Údajně. Potvrdilo jí to několik pilotů, jimž věřila, ale ona sama si to nepamatovala. Než *Salamis* skočila do bezpečí, předskokové vibrace jí rozhýbaly všechny zlomené kosti a Jolly okamžitě omdlela. A když jí silné léky konečně propustily ze svého objetí, ležela v nemocnici na *Šanghaji*, Aicard seděl vedle ní a držel ji za ruku.

Aicard na ni kvůli zapomenuté příslibené večeři nikdy nenaléhal, ale jejich vztah měl od té doby do jednoduchosti daleko.

„Je to jisté? Nemám si s ní o tom promluvit?“

Jolly si vteřinku pohrávala s představou, že Aicarda za doktorkou Tuatiovou pošle a za dveřmi si poslechne, jak se přečeňovaný šarm srazí s nevrlou realitou, ale raději to zavrhla.

„Zbytečná snaha. Budu si muset počkat.“

Aicard jen přikývl a dál se na ni díval. Než mohlo dojít k nevyhnutné zmínce o společné večeři, jeho FAC tiše zavrčel. Aicard zkontroloval displej.

„Vypadá to, že odlet už se blíží,“ řekl. „Kapitán svolává poradu.“

„Bylo na čase.“

Aicard znovu přikývl, naposledy se na ni dlouze podíval a odešel.

Zatraceně, když se jí okatě snažil dostat do kalhotek, byl ten chlap mnohem snesitelnější.

Nad hangárem se na lávce tísnil hlouček techniků a sledovali mechaniky, jak vyklízejí parkovací místa po *Gharialech*, o které UTSS *Salamis* přišla u Gammy Crucis. Hangár byl největší prostor na lodi, ale jakmile se tam uvolnilo místo, hned si ho našla bedna s náhradními díly nebo sundaný segment pláště, který čekal na zalátání. Výstražné světlo na mezipalubním výtahu oznamovalo, že nový přírůstek leteckého parku *Salamis* dorazí už za pár minut, a uvnitř dvou modrých čtverců s velkými gěčky uprostřed stále zbýval půltucet beden a popraskaný kryt kokpitu *Diamondbacku*, který trojice dohadujících se mechaniků právě nakládala na antigravitační plošinu.

„Už jsi potkal naše posily?“ zeptal se Callahan, když třemi prsty naznačil, kolik minut podle něj bude muset nový *Gharial* čekat ve výtahu, než ho pustí ven. Toressová ze strojovny kývla hlavou a zapsala si jeho tip do FACu k ostatním sázkám.

O zábradlí opřený Zaleski jen zavrtěl hlavou.

„Jsou z UTSS *Eingana*. To je *Dragon* ANZACu. Samí Australani, jen doktorka je z ostrovů, ale všichni se tváří jak Rusové na citronové dietě.“

Zaleski taktně pomlčel, že podobně se Callahan kdysi vyjadřoval i o něm. Vytáhlý Ir býval přehnaně veselý a často nevěděl,

kdy má mlčet. Zaleski se občas sám sebe ptal, čím šéfinženýra Doohana naštvál, že z nich udělal tým.

„Slyšel jsem, že se zrovna vraceli na Zemi, ale někdo ve velení měl jiný názor.“

Výtah na druhé straně hangáru se dal hlasitě do pohybu. Mechanici s nadávkami shodili poškozený kokpit z plošiny a rychle se vraceli pro zbývající bedny.

„To jsi slyšel dobře. Když mi to ta pěkná zrzavá skoková specialista vyprávěla, naučil jsem se tak tucet nových nadávek. Nevěřil bys, jaká slova z těch jejích půvabných rtů vycházela.“

„Henry, já mám tři sestry. Mě v tomhle ohledu nepřekvapí nic.“

U stropu se objevil okraj výtahu. Toressová počkala, až se srovná s palubou, a spustila časomíru.

„To je ale pěkná bestie,“ hvízdl překvapeně Callahan a Zaleski s ním musel souhlasit.

Když se v počátcích kolonizace vesmíru podařilo vzkřísit polozapomenutý a nikdy nerealizovaný projekt nadnárodní armády OSN, nově založenou United Terra Fleet tvořila pestrá směsice lodí, které jí přenechaly členské státy, a v nejednom případě tam jen odložily svá nejstarší plavidla. První velkou výzvou se tak stalo postavení vlastní flotily. Její páteří se staly víceúčelové výzkumné lodě *Explorer* a lehké křižníky *Liberator*, které měly zajistit, že své zastoupení získají i méně úspěšné pozemské národy, a brzy následovaly další specializované třídy. Z podceňované organizace se stal galaktický hráč, kterého už nešlo přehlížet.

S rostoucí flotilou specializovaných lodí bylo třeba vyvinout i vlastní pomocná plavidla. Transportéry *Comodo* a *Agama*, bitevníky *Diamondback* a bombardéry *Gharial* – každá loď měla mít stejný letecký park, aby ruský *Diamondback* mohl doplnit

municí na japonské stanici a indický pilot mohl bez větší přípravy pilotovat argentinský *Gharial*. Jednotlivé státy si však i tak našly cestu, jak si svá pomocná plavidla upravit i při dodržení požadovaných parametrů.

Konstruktér čínského *Gharialu* se zjevně řídil přístupem čím víc, tím líp. Zatímco standardní *Gharial* měl kulometnou věž na hřbetě a bříše, Číňané posunuli křídla s nosiči raket a pumovnicemi o dva metry níž, prodloužili je a přidali nad ně dvě boční věže. K čínskému bombardéru se prakticky nedalo přiblížit, aby útočníka neohrožoval alespoň jeden těžký kulomet, ale zabíral teď téměř stejný prostor jako dva standardní modely.

„Zajímalo by mě, kam nás chtějí poslat, že budeme potřebovat bombardér,“ zabručel Zaleski. „Něco mi říká, že lunární dok to nebude.“

„Snad si nemyslíš, že by nás poslali zpátky do boje?“ Callahan si přestal prohlížet bombardér a podíval se na Zaleského. „*Salamis* v pořádku jen vypadá, sám jsi viděl ten bordel v kabeláži. A to nemluvím o tom, co tam natahali Číňani. Slyšel jsi, co se stalo Moralesovi?“

Ne, ale ty mi to určitě povíš, pomyslel si Zaleski a znovu jen zavrtěl hlavou.

„Morales kontroloval RD-4, co nám ji ustřelila *Tiamat*. Jak už jsem říkal, na pohled věž vypadala dobře, ale při první zkoušce v ní došlo ke zkratu. Takže Morales sundá kryt, nakloní se dovnitř, a najednou mu za zády stojí velký šéf osobně, dívá se mu přes rameno a nadává jako příšlápnutej lepríkón. Ukázalo se, že polovina kabelů má čínské označení a někdo tam dva prohodil. A protože to Doohanovi pořádně hnulo žlučí a nikdo jiný poblíž nebyl, chudák Morales dostal štítkovač a strávil tři hodiny polepováním všech čínských kabelů od věže až po hlavní rozvod.“

„Další důvod, proč se šéfovi vyhýbat.“

„Pozor, už leze ven,“ upozornila všechny Toressová. „Stopky zastavím, hned jak zaparkuje.“

To vyvolalo několik nespokojených stížností od techniků, kteří si na rozdíl od Callahana tipnuli i sekundy a teď přepočítávali, jak dlouho parkování potrvá. Když *Gharial* konečně znehybněl na vyhrazeném místě a Toressová zastavila stopky, na FACu stálo 04:47. Callahanovi se optimismus zase nevyplatil.

Zaleski už se to chystal zabalit, když si všiml, že menší postranní výtah, kterým obvykle jezdili piloti a pasažéři z poškozených plavidel odtažených do malého servisního doku, je v pohybu také. Pro další *Gharial* už tu nebylo místo, s bombardérem muselo přiletět i *Comodo* a pasažérům se zjevně nechtělo čekat. A protože šéfka leteckých operací Beeseová nesnášela, když se obcházely předpisy, musel přiletět někdo extra.

Dveře druhého výtahu se otevřely o půl minuty později a ven vyšlo pět lidí – čtyři v neutrálních uniformách technických specialistů a vysoký černovlasý muž v letecké uniformě majora. Zaleski po patnácti letech ve flotile věděl, že tuhle uniformu miluje i odnož UTE, jejíž příslušníci obvykle létali jen v prostoru pro pasažéry.

„Operace s rozvědkou na palubě,“ zabručel tak tiše, aby ho neslyšel Callahan. „Zlatý štítkování kabelů.“

O pěti v hangáru si na *Salamis* mohli myslet, že je vetřelcem, ale rozvědka byla na každé válečné lodi UTF přítomná neustále. Analytické oddělení se nacházelo přímo pod můstkem a uchovávaly se tam kopie veškerých senzorových záznamů, deníků a dalších relevantních informací, které *Salamis* získala. Údajně ho chránily tak silné stěny, že by mělo přežít i zničení celé lodě, ale to se zatím v praxi potvrdit nepodařilo. Všechny válečné lodě zničené během války s Korzáry byly obsazeny nepřítelem, který raději přetížil transolaritový reaktor a nedovolil tak, aby je lidé získali zpátky. A po tak silné explozi nezůstávalo téměř nic.

Do Analytického oddělení měli kromě jeho čtyř stálých obyvatel volný přístup jen dva lidé, kapitán Kallirisová a velitel Marhoul, a proto když počítačový zámek přijal neznámý kód, šéf oddělení major Gaston Annys se otočil ke dveřím, aby návštěvníka osobně přivítal.

„Vítej v mém skromném království, Ernesto,“ usmál se Annys, když se dveře otevřely. Pomalu se zvedl z křesla, exoskelet na jeho nohou po dlouhém sezení tiše zaskřípal. „Co tě k nám přivádí?“

„Jen profesionální zdvořilost, Gastone.“ Major Ernesto Calderoni se rozhlédl po místnosti a kývl na zbývající analytiku. Zvedl

ruku a ukázal Annysovi datový disk. „Data k dnešnímu brífinku, abyste si je mohli projít v předstihu a udělat si vlastní názor. Vím, že na to budete mít jen hodinu, ale obvyklými kanály jsem to poslat nemohl. A znáš důstojníky flotily. Rozvědce nevěří, ale analýzy od vlastních lidí alespoň berou na vědomí.“

„Pravda,“ zasmál se srdečně Annys a kývl na Hazena, jednoho z analytiků, aby disk převzal. „Synovi bych to ale raději neříkal. Nedávno ho přece povýšili na zbrojmistra na *Santanderovi*.“

„Stále doufám, že jablko nepadlo daleko od stromu,“ pousmál se Calderoni. Pak se podíval na hologram v rohu místnosti. „Je to to, co si myslím?“

Nad projektorem se vznášelo torzo křížníku *Dragon*. Celý pravobok byl rozervaný na kusy a utápěl se v zamrzlých explozích, oheň se snažil uniknout z trhlin v trupu a zvedal titanové pláty pancéřování. Boční hangár byl úplně utržený a s trupem ho spojoval jen pruh z plamenů a trosek. Nad vrakem publikovala červená číslice 39.

„Ano, to je *Tiamat*,“ představil loď Annys. „Náš malý projekt, zatímco kotvíme u *Šanghaje*.“

„A to číslo?“ zajímalo Calderoniho.

„Odhadovaná pravděpodobnost, že *Tiamat* dokázala skočit od Gammy Crucis dřív, než si ji přitáhla hvězda.“

„Není moc vysoká.“

„A měla by být ještě nižší,“ poznamenala jediná analytička v místnosti.

Annys se k ní otočil. „Vy jste na něco přišla, Margaret? Proč jste se nepochlubila?“

„Našla jsem to dnes ráno, když jsem si trochu hrála s filtry.“ Kembleová se podívala na Calderoniho. „Ale nechci tím našeho hosta zdržovat.“

„Jen do toho,“ pobídl ji Calderoni. „Rád si to poslechnu.“

Kembleová rychle spustila program na svém terminálu a světle modrá barva hologramu *Tiamat* ustoupila různým odstínům červené a oranžové. Analytička se zvedla z křesla a ukázala na centrální část rozervaného boku, ale Calderoni ji zarazil dřív, než mohla něco říct.

„Mohu to zkusit?“

Kembleová si pohledem vyžádala Annysovo svolení a přikývla. „Jistě, majore.“

Calderoni se naklonil k hologramu. Každý milimetr trupu *Tiamat* studoval tak důkladně, že se pohyb jeho hlavy a očí téměř nedal sledovat. Pak se jeho prst ponořil do simulovaného ohně. „Tyhle tři tečky?“

„Dobré oko, pane,“ potvrdila uznale Kembleová. „Jsou vidět jen na úplně posledním záběru, než *Salamis* skočila pryč, a jsou dost zkreslené, ale převedením do nepravých barev se mi je podařilo zvýraznit. Objevily se v rozmezí dvou a půl sekundy směrem od přídě na zád.“

Anny se postavil vedle Calderonihovo a naklonil se blíž. „Energetické vedení?“

„Také si myslím,“ přitakal Calderoni. „Podle umístění sekundární rozvod plazmy do manévrovacích trysek na pravoboku. Kolik jich podle vás zůstalo v provozu?“

„Minimálně čtyři.“ Anny je na modelu zvýraznil. „U dalších dvou si nejsme jistí.“

„A pokud o ně přijdou, znatelně to zpomalí jejich otočku. Tak blízko hvězdy se budou muset otočit minimálně o sto dvacet stupňů, jinak se nedokáží dostatečně odklonit a hlavní trysky je pošlou na orbitu. A to jen za předpokladu, že jim na to zůstalo dost tahu.“

Oba majoři se podívali na Kembleovou. O výklad oloupená analytička jen s mírným zklamáním přikývla. „Přesně tak, pane.“

„O kolik to podle vás sníží její šance, Margaret?“ zeptal se Annys.

„O dvě procenta.“

„Já bych to klidně zvýšil na čtyři,“ oponoval jí Calderoni. „Kaskádová exploze tak hluboko v trupu mohla nadělat spoustu dalších škod.“

„Tedy kompromisní trojka.“ Annys se otočil k terminálu a vyměnil devítku za šestku. „Je to vše, Margaret, nebo si snad pro mě schováváte ještě nějaké další překvapení?“

„Zatím vše, pane.“ Kembleová už byla otočená zpátky ke svému terminálu. Hazen mezitím stáhl soubory z disku a podle specializací je rozdělil mezi analytiku v místnosti. Obrazovka Kembleové teď byla čistě bílá s výjimkou tmavé skvrny ve středu. Analytička už začala s jejím zvětšováním a zaostřováním.

Annys odolal nutkání podívat se jí přes rameno a otočil se zpátky ke svému hostu. „Děkuji za pomoc, Ernesto.“

„Pochybuji, že jsem řekl něco, co by ta mladá dáma už nevěděla,“ odvětil skromně Calderoni. „To já bych měl poděkovat vám, že jste mě nechali zavzpomínat si na analytická léta.“

„Myslíš na *Bolívarovi*?“ zapátral trochu teatrálně v paměti Annys.

„Přesně tak. Žádost o přeřazení do terénu mi schválili jen měsíc předtím, než ho obsadili Korzáři.“ Calderoni si lehce povzdechl. „No, už vás nebudu zdržovat. Věřte mi, že vás čeká spousta práce.“

Calderoni si s Annysem potřásl rukou a otočil se k odchodu, jen aby se zastavil před dveřmi.

„Málem bych, Gastone, zapomněl pogratulovat, že tě přijali do programu doktorky Jurassiové. Prý je to vyložený kouzelník přes svaly. Jestli tě někdo dokáže dostat zpátky na nohy, tak ona.“

Annysův úsměv se rozšířil víc než obvykle a major na okamžik vypadal jako dravec, kterého právě něčím pobavila jeho zamýšlená oběť. „Snad ano, Ernesto, snad ano.“

Spokojeně se usmívající Calderoni jen pokýval hlavou, otevřel dveře a vyšel na chodbu. Když se za ním dveře zavřely a kontrolka nad nimi potvrdila úspěšné uzamčení, Kembleová se na židli otočila a podívala se na svého nadřízeného.

„Znáte se už dlouho, pane?“

„Cože?“ Annys se na ni podíval jako někdo, koho právě vytrhli z hlubokého zamyšlení. „Och, kdepak, má drahá Margaret. Ještě včera jsem netušil, že nějaký Ernesto Calderoni existuje.“